

Arrest

nr. 198 743 van 26 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: Waarheidsstraat 52/3A
1070 ANDERLECHT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon X, en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 oktober 2014 met referentnummer 48841.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HERBOTS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 20 mei 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 8 oktober 2014 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.05.2014 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen halen aan dat Mr (...), vader van (...) en (...) en echtgenoot van Mevrouw (...), een onbepaald verblijf heeft. Zij halen aan dat mijnheer niet meer ten laste is van het OCMW, dat hij actief werkende aandeelhouder-vennoot is van de cvoa JARRAI en dat hij zich aansloot bij de kas voor zelfstandigen. Betrokkenen tonen echter niet aan waarom dit element een buitengewone omstandigheid vormt waarom zij de aanvraag niet opnieuw kunnen indienen via de gewone procedure in het land van herkomst. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen vragen niet gescheiden te worden op grond van bescherming van het gezinsleven. De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat echter niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien tonen betrokkenen niet aan waarom Mr K. (...) hen niet kan vergezellen. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verwijzen naar de scholing van (...) en (...). Het feit dat zij hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient opgemerkt te worden dat N. (...) nu meerderjarig is en dat zij niet meer schoolplichtig is. Indien zij in België zou wensen verder te studeren kan zij op basis van een studentervisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partijen betogen als volgt:

“Het beroep is ingesteld wegens onjuiste of minstens een gebrekkige motivatie:

Het verzoek tot regularisatie van het verblijf van verzoekers werd onontvankelijk verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheden aangehaald zouden zijn waarom de aanvraag niet via de gewone procedure in het buitenland (Pakistan) kan ingediend worden.

1°. Verzoekers halen aan dat echtgenoot en vader mr. (...) (geb. te Rawalakot (Pak.) R.R. 64.05.16-583.25), als eerste naar België kwam om een machtiging tot verblijf in België te verwerven. Mr (...) is thans in het bezit van een BIVR (stuk 2) ;

In 2011 vroegen de echtgenote en de kinderen (dochter Numra 18j. geworden in april 2011, en minderjarige zoon Samiullah) dan een visum D gezinshereniging, om zich bij mr.(...) definitief in België te komen vestigen. Zij kwamen als immigranten; De familie (...) heeft alles in Pakistan van de hand gedaan en achtergelaten. Zij hebben daar geen goederen of eigendommen meer.

Verzoekers vragen rekening te houden met het feit dat zij in Pakistan geen onderdak meer hebben. Bij terugkeer naar Pakistan om een terugkeervisum aan te vragen, hebben zij geen andere mogelijkheid dan op hotel te gaan in Islamabad. Dat het de financiële draagkracht van de familie te boven gaat om (naast de huur van hun woning in België – zie huurcontract st. 3) twee hotelkamer(s) in Islamabad te huren tussen het indienen van een visumaanvraag tot aan het bekomen van een beslissing (een

behandelingstermijn van mogelijks 3 à 4 maanden) ivm. hun visumaanvraag ingediend in AmbaBel Islamabad.

Verzoekers vroegen in hun regularisatieverzoek art.9bis, daarom niet gescheiden te worden van mr.(...), respectievelijk de echtgenoot, de vader van verzoekers.

2°. In de beslissing tot onontvankelijk verklaren van het verzoek art.9bis wordt ten onrechte aangehaald dat betrokkenen niet aantonen waarom mr.(...) hen niet kan vergezellen.

Overwegende dat in het regularisatieverzoek art.9bis aangehaald is dat mr. (...) zelfstandige is en de enige kostwinner is in het gezin:

- hij is dagelijks actief als werkend aandeelhouder-vennoot van de cvoa Jarrai, en krijgt daarvoor een vergoeding (zie zijn inkomstenbewijzen– st. 4);
- hij is aangesloten bij de kas voor zelfstandigen (stuk 5).
-

Wanneer mr.(...) zijn familie zou vergezellen, zou hij zijn zelfstandige arbeid in België moeten stopzetten gedurende hun verblijf in Islamabad (verblijf dat verschillende maanden kan duren vooraleer een beslissing ivm.een visumaanvraag van zijn vrouw en kinderen is genomen). De familie zou in die periode zonder inkomsten zitten, terwijl hun huishoudelijke vaste uitgaven blijven doorlopen in België (woninghuur, vaste kosten nutsvoorzieningen, etc.), en er extra kosten zijn in Islamabad voor hun logies. Mr.(...) kan verzoekers uit financiële overwegingen niet vergezellen!

3°. Verzoekers hebben in hun regularisatieverzoek art.9bis ook aangegeven dat de kinderen Numra en Samiullah schoolgaand zijn (zie schoolattesten en). Daar zij zich in 2011 als immigranten in België definitief gingen installeren, hadden zij zich voorgenomen een Belgisch diploma te behalen

Samiullah volgt het derde jaar “Profess. travaux de bureau” van een 5jaren cyclus

Numra volgt het 6°jaar “Profess.Arts et Architecture” van een 7jaren cyclus;

Deze richtingen worden niet aangeboden in Pakistan;

Door de kinderen te verplichten tijdens het schooljaar hun studies te onderbreken gedurende verschillende maanden, zullen zij minstens een schooljaar verliezen (en bijgevolg ook later beroepsinkomsten kunnen verwerven).

Ondergeschikt: zouden zij in het geval een terugkeervisum geweigerd wordt, in Pakistan van voor af aan een nieuwe meerjaren schoolcyclus moeten beginnen...

4°. De bestreden beslissing haalt aan “dat Numra meerderjarig is en niet meer schoolplichtig. Indien zij in België zou wensen verder te studeren kan zij op basis van een studentervisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten;”

Antwoord : De verplichting om terug te keren naar Pakistan betekent zeker voor Numra een breuk van de familiale relaties, en zou niet enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekenen, maar een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen.

Mej.Numra roept nl. in dat wanneer zij haar bijna volbrachte studies in België dient af te breken, zij zonder einddiploma zit. Voor haar vanuit Pakistan een studentervisum voor hogere studies in België aanvragen zonder een diploma, zit er dan voor haar niet meer in. Zij zou definitief gescheiden geraken van haar familie (inbreuk op art.8 EVRM.).

Ten overvloede voegt mej.Numra Khalid een zelfgeschreven verklaring bij (st. 8)

5°. Meer ondergeschikt:

Verzoekers zijn hun verblijfskaarten ingetrokken omdat mr.(...) enkele maanden in 2012 ten laste was van het OCMW. Een weigeringsvoorwaarde die ingevoerd werd door een wijziging van art.10 van de vreemdelingenwet 1980, door de wet van 8 juli 2011 (inwerking op ....).

Dat evenwel hun inreisvisums, nog onder de voorwaarden van de vorige wetwijziging werden toegekend, nl. het art.10 van de vreemdelingenwet 1980, zoals gewijzigd door de wet van 15/9/2006.

Dat voorzag in logementsvoorwaarden en voorlegging van mutualiteitsattesten. Dat de latere opgelegde inkomstenvoorwaarden en/of niet ten laste van de Belgische staat zijn voor “het bekomen” van inreisvisa niet tegenstelbaar waren aan verzoekers;”

2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.4. Verzoekende partijen betogen in de eerste plaats dat zij alles in Pakistan hebben achtergelaten en aldaar niks meer hebben. Bij terugkeer hebben ze niet voldoende financiële draagkracht om aldaar te kunnen verblijven in afwachting van een antwoord op hun aanvraag.

2.5. De Raad benadrukt nogmaals dat het aan de verzoekende partijen toekomt om bij hun aanvraag duidelijk aan te geven waarin volgens hen de buitengewone omstandigheden bestaan die hen verhinderen zich naar het land van herkomst te begeven om aldaar de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit nazicht van de aanvraag blijkt geenszins dat verzoekende partijen hun financiële situatie hebben aangehaald als reden waarom zij niet terug kunnen naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen. Verzoekende partijen kunnen dit argument niet voor het eerst in onderhavig verzoekschrift aanhalen om de motieven van de bestreden beslissing onderuit te halen, als gebrekkig te bevinden of als kennelijk onredelijk aan te stippen. Het kan de verwerende partij immers niet worden verweten niet te motiveren omtrent zaken die haar niet kenbaar worden gemaakt via de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.6. Verzoekende partijen betogen voorts dat zij gevraagd hebben niet gescheiden te worden van de echtgenoot/vader en dat zij wel degelijk hebben aangegeven dat hij hen niet kan vergezellen naar het herkomstland.

2.7. Wat betreft het argument niet gescheiden te worden van de echtgenoot/vader heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd: *“Betrokkenen vragen niet gescheiden te worden op grond van bescherming van het gezinsleven. De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat echter niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien tonen betrokkenen niet aan waarom Mr K. (...) hen niet kan vergezellen. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”*

Zoals duidelijk blijkt uit voorgaande motivering wijst de verwerende partij er in hoofdzaak op dat het in casu slechts om een eventuele tijdelijke verwijdering gaat en niet in disproportionaliteit staat met het recht op gezins- en familielevens. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen deze motivering volledig ongemoeid laten en hier geen enkele kritiek op leveren.

Verzoekende partijen maken met de herhaling van hun argument dat zij niet gescheiden kunnen worden van de echtgenoot/vader dan ook geenszins aannemelijk dat de vaststelling dat zij tijdelijk dienen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen, een schending inhoudt van het recht op gezinsleven.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde het gezinsleven van de verzoekende partijen erkent, maar aangeeft dat het om een eventuele tijdelijke verwijdering gaat die geen nadeel teweeg brengt aan het gezinsleven van verzoekende partijen.

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing leidt evenmin tot een definitieve verwijdering. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst, houdt in wezen enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied in, zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven. De verzoekende partijen hebben immers de mogelijkheid, zo niet het recht, om terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

De verzoekende partijen tonen niet concreet aan dat de tijdelijke verwijdering hun gezinsleven in die mate zal verstoren dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partijen blijven slechts hameren op het bestaan van een gezinsleven op het Belgische grondgebied, maar zoals reeds hoger gesteld betwist de verwerende partij het bestaan hiervan ook niet,

maar motiveert zij omstandig waarom een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland geen inbreuk vormt op dit gezinsleven.

Zelfs indien de aanvraag in het herkomstland zou worden afgewezen, dan maken de verzoekende partijen daarmee nog steeds geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk daar verzoekende partijen geen hinderpalen aantonen die verhinderen dat de echtgenoot/vader hen zou vervoegen in het land van herkomst. Het loutere feit dat de echtgenoot/vader een zelfstandige activiteit heeft vormt op zich geen obstakel om het gezinsleven in het herkomstland van de verzoekende partijen verder te zetten. Immers blijkt nergens uit dat de echtgenoot/vader geen economische activiteit kan ontwikkelen in Pakistan. In die zin motiveert de verwerende partij dan ook niet kennelijk onredelijk dat: *“Betrokkenen halen aan dat Mr (...), vader van (...) en (...) en echtgenoot van Mevrouw (...), een onbeperkt verblijf heeft. Zij halen aan dat mijnheer niet meer ten laste is van het OCMW, dat hij actief werkende aandeelhouder-vennoot is van de cvoa JARRAI en dat hij zich aansloot bij de kas voor zelfstandigen. Betrokkenen tonen echter niet aan waarom dit element een buitengewone omstandigheid vormt waarom zij de aanvraag niet opnieuw kunnen indienen via de gewone procedure in het land van herkomst. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.”* en: *“Bovendien tonen betrokkenen niet aan waarom Mr K. (...) hen niet kan vergezellen. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”* De verwerende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat het louter vermelden dat de echtgenoot/vader een zelfstandige activiteit heeft in België en hier verblijfsgerechtigd is, niet aantoonst waarom hij hen niet zou kunnen vergezellen naar het herkomstland. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen betogen, hebben zij geenszins in de aanvraag aangegeven dat het feit dat de echtgenoot/partner een zelfstandige activiteit op het Belgische grondgebied uitoefent, hem zou verhinderen hen te vergezellen naar het herkomstland. Zij hebben het argument van de tewerkstelling van de echtgenoot/vader enkel aangehaald om aan te tonen dat deze thans niet meer afhankelijk is van een leefloon. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij aangaande het tewerkstellingsargument vaststelt dat de verzoekende partijen nalaten uiteen te zetten waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen die hen zou verhinderen de aanvraag in het herkomstland te doen en dat hiermee evenmin is aangetoond dat de echtgenoot/partner hen niet kan vergezellen. Waar verzoekende partijen nogmaals wijzen op de financiële implicaties indien de echtgenoot/vader hen zou vergezellen wijst de Raad er nogmaals op dat zij dit argument als dusdanig niet in hun aanvraag hebben aangehaald als reden waarom zij de aanvraag niet in het herkomstland zouden kunnen indienen en hun betoog terzake aldus niet dienstig is om de motieven van de bestreden beslissing onderuit te halen.

2.8. Wat betreft het schoolgaan van de kinderen, heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd: *“Betrokkenen verwijzen naar de scholing van (...) en (...). Het feit dat zij hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient opgemerkt te worden dat N. (...) nu meerderjarig is en dat zij niet meer schoolplichtig is. Indien zij in België zou wensen verder te studeren kan zij op basis van een studentervisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten.”* Nazicht van de aanvraag leert dat verzoekende partijen enkel gewezen hebben op het feit dat de kinderen in België onderwijs volgen en hun opleiding hier wensen verder te zetten. De Raad kan de verwerende partij dan ook volgen in de vaststelling dat verzoekende partijen niet aantonen dat de scholing niet in het herkomstland kan verkregen worden en dat verder blijkt dat de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur nodig hebben die niet in het herkomstland te vinden is. Verzoekende partijen tonen ook thans geenszins aan dat de kinderen in het herkomstland niet naar school kunnen gaan en een gelijkwaardige opleiding verderzetten. Zij houden het terzake op een uitermate bloot betoog. De Raad stelt daarenboven vast dat beide kinderen thans meerderjarig zijn en gelet op het tijdsverloop sinds de bestreden beslissing kan aangenomen worden dat de kinderen de in België aangevatte opleiding hebben afgerond nu op het moment van de bestreden beslissing de zoon nog maar twee studiejaar te gaan had (zat in het derde jaar van een vijfjarige opleiding) en de dochter nog maar één studiejaar (zat in het zesde jaar van een zevenjarige opleiding). De Raad oordeelt dan ook dat niet blijkt dat verzoekende partijen nog enig belang hebben bij hun betoog als zou de bestreden beslissing een onderbreking van het schoolgaan teweeg brengen en niet blijkt dat zij hun studies in Pakistan kunnen verder zetten. Het argument dat de dochter haar studies in België niet zal kunnen vervolmaken, geen einddiploma zal hebben en dan ook geen visum zou kunnen aanvragen voor hoger onderwijs is gelet op voorgaande evenmin nog dienstig.

De Raad wijst er daarbij ook nog op dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.9. Waar verzoekende partijen er in ondergeschikte orde nog kritiek leveren op het feit dat hun verblijfsdocumenten zijn ingetrokken omdat de echtgenoot/vader een leefloon genoot, wijst de Raad erop dat deze kritiek geen uitstaans heeft met het voorwerp van onderhavig beroep en bijgevolg niet dienstig kan worden aangebracht.

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER